

TELKENS WANNEER WE TE BIECHTEN GAAN, OMHELST GOD ONS

Dierbare broeders en zusters, goede dag!

Door de Sacramenten van de christelijke initiatie, Doopsel, Vormsel en Eucharistie, ontvangt de mens het nieuwe leven in Christus. Welnu, we weten het allemaal, we dragen dat leven "in aarden potten" (2 Kor. 4, 7), we zijn onderworpen aan de bekoring, aan het lijden, aan de dood en, omwille van de zonde, kunnen we zelfs dat nieuwe leven verliezen. Daarom heeft de Heer Jezus gewild dat de Kerk zijn verlossingswerk zou verder zetten, ook voor de eigen leden, in het bijzonder door het Sacrament van de Verzoening en het Sacrament van de Ziekenzalving, die met een gemeenschappelijke naam 'Sacramenten van de genezing' kunnen worden genoemd. Het Sacrament van de Verzoening is een Sacrament van de genezing. Wanneer ik te biechten ga is het om me te genezen, om mijn hart te genezen omdat ik iets gedaan heb dat niet hoort. Het Bijbelse beeld dat het best de diepe band tussen beide weergeeft is de genezing van de lamme, waar de Heer Jezus zich openbaart zowel als genezer van de zielen, als genezer van de lichamen. **1 2 3**

- 1 Het Sacrament van Boete en Verzoening ontspruit aan het Paasmysterie zelf. Inderdaad, op Paasavond verscheen de Heer aan de leerlingen, opgesloten in het Cenakel, en, na de begroeting met 'Vrede zij u!' blies Hij over hen en zei: "Ontvangt de Heilige Geest. Als gij iemand zonden vergeeft, dan zijn ze vergeven..." (Joh. 20, 21-23). Dit stukje tekst onthult ons de diepere dynamiek van dit Sacrament. Vooreerst, dat we onszelf niet onze zonden kunnen vergeven. Ik kan niet zeggen: ik vergeef me mijn zonden. Vergiffenis vraagt men, men vraagt het aan een ander en in de Biecht vragen we vergiffenis aan Jezus. De vergeving is niet de vrucht van onze inspanningen, maar het is een geschenk, het is een gave van de Heilige Geest die ons overlaadt met een vloed van barmhartigheid en genade die onophoudelijk ontspringt aan het geopende hart van de gekruisigde en verrezen Christus. Op de tweede plaats herinnert het ons er aan dat we, alleen wanneer we ons in de Heer Jezus laten verzoenen met de Vader en met de broeders, pas echt in vrede kunnen leven. Dat hebben we allen gevoeld wanneer we, met een bezwaard gemoed en wat droefheid, te biechten gaan. En als we de vergeving van Jezus krijgen, zijn we in vrede, met die vrede in het hart die alleen Jezus kan geven, alleen Hij.
- 2 In de loop der tijden is dit Sacrament veranderd van een publieke vorm – in het begin gebeurde het publiek – naar een private vorm, de vorm van de biechtstoel. Dit mag er niet toe leiden dat de kerkelijke dimensie, die de vitale context is, verloren gaat. Inderdaad, de christelijke gemeenschap is de plaats waar de Heilige Geest aanwezig komt. Hij hernieuwt de harten in de liefde van God en maakt van alle broeders, in Christus, één geheel. Ziehier, de reden waarom het niet volstaat in de eigen geest en in het eigen hart vergiffenis te vragen aan de Heer. Nederig en vertrouwwol de eigen zonden belijden aan de bedienaar van de Kerk is noodzakelijk. In de viering van dit Sacrament vertegenwoordigt de priester niet alleen God, maar ook de hele gemeenschap, die zich herkent in de zwakheid van elk van zijn leden, die ontroerd luistert naar zijn berouw, die zich met hem verzoent, die hem bemoedigt en begeleidt op zijn weg van bekering en van menselijk en christelijke groei. Iemand zou kunnen zeggen:

ik biecht alleen bij God. Juist, je kunt aan God zeggen 'vergeef me' en je zonden vernoemen. Maar, onze zonden zijn ook tegen de broeders, zijn tegen de Kerk. Daarom is het nodig, langs de persoon van de biechtvader, aan de Kerk en aan de broeders vergeving te vragen. "Maar, Vader, ik schaam me..." Ook de schaamte is een weldaad, het is gezond wat schaamte te hebben.

(...).

Als iemand geen schaamte heeft, zeggen we in mijn land, een "senza vergogna": dat is 'iemand zonder schaamte'.

(...)

Maar schaamte doet ook deugd, want ze maakt ons nederig en de priester hoort met liefde en tederheid de belijdenis en vergeeft in Gods naam. Ook vanuit menselijk standpunt is het goed, om je hart te luchten, met een broeder te praten en aan de priester die dingen, die mijn hart bezwaren, te zeggen. En je voelt het wanneer je je hart lucht voor God, voor de Kerk, voor de broeder. Wees niet bang voor de Biecht. Wanneer iemand aanschuift om te biechten, voelt hij al deze dingen, ook de schaamte. Maar na de Biecht komt men vrij, groot, mooi, vergeven, gezuiverd, gelukkig buiten. Dat is de schoonheid van de Biecht! Ik zou jullie willen vragen - maar zeg het niet luidop, ieder antwoordt in zijn hart - wanneer ben je voor het laatst te biechten geweest? Ieder denkt na... Twee dagen geleden, twee weken, twee jaar, twintig jaar, veertig jaar? Iedereen maakt zijn rekening, en iedereen zegt wanneer hij of zij voor het laatst te biechten is geweest. En, is het lang geleden, verlies dan geen dag, ga, de priester zal goed voor je zijn. Jezus is daar, Jezus is beter dan de priesters, Jezus onthaalt je, ontvangt je met veel liefde. Wees moedig en ga te biechten.

- 3 Geliefde vrienden, het Sacrament van de Verzoening vieren betekent gehuld zijn in een warme omhelzing: de omhelzing van de oneindige barmhartigheid van de Vader. Herinneren we ons die mooie, mooie parabel van de verloren zoon die met het geld van de erfenis zijn thuis verlaten heeft, alles verbrast heeft en wanneer hij niets meer had, naar huis teruggaat niet als zoon maar als slaaf. Veel schuld droeg hij in zijn hart en veel schaamte. De verrassing was dat, toen hij begon te praten en vergiffenis te vragen, de vader hem niet verder liet spreken maar hem omhelsde, hem kuste en een feest gaf. Ik zeg jullie: telkens wanneer we te biechten gaan, omhelst God ons en geeft een feest. Laten we op deze weg verder gaan. God zegene jullie!

Na de catechese - Oproep voor de Oekraïne

- 4 Ik verzeker het Oekraïense volk van mijn betrokkenheid en bid voor de slachtoffers van het geweld, voor hun families en voor de gewonden. Ik wil er bij alle partijen op aandringen elke vorm van geweld te vermijden en harmonie en vrede na te streven in en voor het hele land.

¹ Vgl. Mc. 2, 1-12

² Vgl. Mt. 9, 1-8

³ Vgl. Lc. 5, 17-26

